

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/61/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4114221586
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4114221586.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Ingrid Doležajovej, v právnej veci žalobcu: G.. F. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Q. XXX/XX, zast. Advokátska kancelária JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom Nitra, Štefánikova 7, IČO: 36 868 876, proti žalovaným: 1/ P. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., Q. XX, 2/ B. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom A., C. XX, žalovaní v I. a 2. rade zast. JUDr. Eva Hlaváčová, advokátka so sídlom Nitra, Farská 12, IČO: 50 650 190, o zaplatenie 10.000 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných v I. a 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Nitra, zo dňa 28. novembra 2018 č. k. 15C/36/2015-275 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi priznáva voči žalovaným v I. a 2. rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v I. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 10.000 eur od 29.09.2011 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobcovi priznal voči žalovaným v I. a 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žaloba sa podanou žalobou domáhal od žalovaných zaplatenia sumy 10.000 eur spoločne a nerozdielne na tom skutkovom základe, že dňa 28.09.2010 požičal žalovanému v I. rade sumu 20.000 eur, za vrátenie pôžičky sa zaručila jeho manželka, žalovaná v 2. rade, ktorú sumu sa zaviazal vrátiť žalovaný v I. rade do 28.09.2011. Dňa 29.12.2010 žalovaný v I. rade poukázal na jeho účet sumu 10.000 eur, avšak zvyšok pôžičky doposiaľ nebol uhradený. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 657, § 143, § 145, § 559 ods. 1, 2 a § 517 ods. 1 OZ.

3. Keďže žalovaný v I. a 2. rade namietal pasívnu vecnú legitímáciu v spore, tak súd prvej inštancie sa zaoberal touto námietkou a dospel k záveru, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, keď v konaní preukázal, že došlo k poskytnutiu pôžičky vo výške 20.000 eur žalovanému v I. rade a žalovanej v 2. rade ako manželom dňa 28.09.2010, kedy peniaze so súhlasom žalovaného v I. rade prevzala žalovaná v 2. rade. V súvislosti s pôžičkou bolo spísané aj potvrdenie o pôžičke, z ktorej vyplýva, že žalovaný v I. rade sa zaviazal túto vrátiť najneskôr do 1 roka a žalovaná v 2. rade pristúpila k predmetnému dlhu ako ručiteľka a spoludlžník. Podľa názoru súdu sa v danom prípade nevyžaduje, aby došlo k odovzdaniu peňazí z ruky do ruky, ako sa nesprávne domnieva žalovaný v I. rade. Tento mal vedomosť od počiatku, že peňažné prostriedky prevezme žalovaná v 2. rade, s čím vyjadril svoj súhlas. Skutočnosť, že peňažné prostriedky boli poskytnuté aj žalovanému v I. rade preukazuje aj výpis z účtu žalovaného, z ktorého bola na účet žalobcu prevedená dňa 28.12.2010 suma 10.000 eur s označením splátka pôžičky. Žalovaný

nepreukázal, že by sa malo jednať o inú pôžičku, ktorú by im mal poskytnúť žalobca. V tomto smere žalovaný neprodukovali žiadne dôkazy o tom, že by medzi stranami sporu došlo k poskytnutiu pôžičky v decembri 2009 vo výške 10.000 eur, preto neuniesli dôkazné bremeno, že išlo o inú pôžičku ako tú, ktorej vrátenia sa žalobca domáha v tomto spore. V priebehu celého konania žalobca tvrdil, že peňažné prostriedky odovzdal žalovanej v 2. rade dňa 28.09.2010, kedy jej ich odovzdal po tom, čo predmetnú sumu vybral so svojho účtu. Táto skutočnosť bola preukázaná potvrdením o výbere z účtu žalobcu, ako aj vklade žalovanej v 2. rade. Prihliadol i na jej výpoveď, v ktorej potvrdila, že požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky vo výške 20.000 eur, avšak následne tvrdila, že v uvedený deň si zo svojej kancelárie vybrala sumu 33.700 eur, ktorú vložila na účet subjektu POD O. pri T., ktorý bol v konkurze. Túto jej obranu považoval za účelovú, keďže sama žalovaná v 2. rade potvrdila, že to bola ona, čo požiadala žalobcu o poskytnutie pôžičky. Táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede žalovanej v 2. rade v spore vedenom pod sp. zn. 12C/304/2015, kde žalovaná v 2. rade v postavení žalobkyne uviedla, že koncom mesiaca september 2010 si od žalobcu požičala sumu 20.000 eur. Skutočnosť, že by žalovaná v 2. rade vložila finančné prostriedky vo výške 33.000 eur alebo 34.000 eur na účet POD O. pri T. nepotvrdila ani svedkyňa, pretože súd jej výpoveď vyhodnotil ako nevierohodnú, pretože si presne pamätala dátum, avšak nepamätala si rok, kedy k tomu došlo. Svedkyňa je v pracovnom pomere u právnej zástupkyne žalovaných už viac ako 25 rokov, čo ovplyvňuje jej hodnovernosť a objektívnosť výpovede. Nemôže obstať ani argumentácia žalovanej v 2. rade, že finančné prostriedky sa stali majetkom POD O. pri T. a vo vzťahu k žalobcovi sa stali pohľadávkou voči podstate úpadcu. Akým spôsobom žalovaná v 2. rade následne naložila s poskytnutými finančnými prostriedkami je z hľadiska predmetu sporu nedôvodná. Za nedôveryhodné považoval aj tvrdenie žalovanej v 2. rade ohľadne vrátenia sumy 10.000 eur z účtu jej manžela, keď tvrdila, že išlo o pôžičku na zakúpenie motorového vozidla W. ešte z decembra 2009. V tejto súvislosti poukázal na výpoveď žalovaného v 2. rade, ktorý uviedol, že si nepamätá, že by žalobcovi poukazoval 10.000 eur zo svojho účtu, a ak by aj poukazoval, nevie čo to malo byť, až následne svoju výpoveď upresnil v tom, že riešili nejaké autá, a táto suma mala byť poskytnutá práve z tohto dôvodu. Rovnako neobstojí argumentácia žalovaných, že z hľadiska ručiteľského záväzku žalovanej v 2. rade ide o neplatný právny úkon, keďže v prípade manželov sa vyžaduje súhlas druhého manžela. Samotná žalovaná v predmetnom potvrdení uviedla, že pristupuje k dlhu vo výške 20.000 eur a súčasne preberá ručiteľský záväzok. Z uvedeného je zrejmé, že ide o spoločný záväzok žalovaných ako manželov, čím je daná pasívna vecná legitímácia v tomto spore. Len pre úplnosť dodal, že na prevzatie ručiteľského záväzku jedným z manželov nie je potrebný súhlas manžela. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru, že medzi žalobcom a žalovanými došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, žalovaní sú pasívne vecne legitímovaní, preto zaviazal žalovaných v I. a 2. rade zaplatiť žalobcovi sumu 10.000 eur spoločne a nerozdielne spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne od 29.09.2011 do zaplatenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Rozsudok súdu prvej inštancie napadli v zákonnej lehote odvolaním žalovaní v 1. a 2. rade a domáhali sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V dôvodoch svojho odvolania uviedli, že z rozhodnutím súdu prvej inštancie nesúhlasia, považujú ho za nezákonné, nesprávne a nepreskúmateľné. Poukázali na ust. § 657 OZ, podľa ktorého k uzavretiu zmluvy o pôžičke zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, na základe akého logického myšlienkového postupu dospel súd k záveru, že skutočne došlo k odovzdaniu peňazí. Žalobca túto dôkaznú povinnosť neuniesol a až do posledného pojednávania nepreukázal nad akúkoľvek pochybnosť, že nastalo reálne plnenie z pôžičky, ktorá je predmetom daného sporu. Žalovaná v 2. rade od samého začiatku popierala a popiera tvrdenie, že by k odovzdaniu peňazí došlo dňa 28.09.2010, a preto je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné. Práve moment odovzdania peňazí je v prejednávacom prípade právne relevantný pre posúdenie platnosti zmluvy o pôžičke. Výpovede žalobcu sú rozporuplné, pričom súd ich ponechal bez povšimnutia. Dôkazné bremeno ležalo na žalobcovi, aby preukázal odovzdanie peňazí žalovanej v 2. rade, čo nepreukázal. Najpravdepodobnejšie je taký priebeh, že žalobca si peniaze z účtu vybral, a tieto si z banky odniesol bez toho, aby ich odovzdal žalovanej v 2. rade. Následne, približne o 30 minút prišla do banky žalovaná v 2. rade a založila účet na PD O. pri T., na ktorý vložila peniaze vyzdvihnuté z trezoru v kancelárii. Čo sa týka úryvku zo žaloby v konaní o ochranu osobnosti je zrejmé, že táto žaloba bola písaná v advokátskej kancelárii, v dôsledku čoho došlo k uvedeniu nepresností. Súd sa tiež dôsledne nevysporiadal s námietkami žalovanej v 2. rade, že opis v predmetnom úryvku nekorešponduje z časového hľadiska s platbou sumy 10.000 eur. Sumu 10.000 eur zaslal žalovaný v I. rade zo svojho účtu dňa 28.12.2010 a

teda nie po roku. Existencia tejto skutočnosti napovedá pravdivosti tvrdení žalovaných, že sa jedná o úplne inú pôžičku, ktorá nie je predmetom tohto sporového konania. Ak berú do úvahy tvrdenie žalobcu, že peniaze boli určené do konkurzu, tak žalovaný v I. rade tam nemá čo hľadať, jeho sa tieto veci vôbec netýkajú. Pokiaľ by sa prijalo tvrdenie žalobcu, že peniaze zapožičal žalovanej v 2. rade ako správkyňi, tak v tom prípade mala byť v danej veci označená ako osoba, ktorá prijala pôžičku do konkurzu ako správkyňa konkurznej podstaty. Ak teda pôžička bola určená na viazaný účel, nemôže manžel správkyne zodpovedať v rámci bezpodielového spoluvlastníctva a ani iného spoločenstva za povinnosti správkyne, ktorej jej vyplývajú z osobitného postavenia. V závere uviedli, že rozsudok súdu považujú za predčasný, keďže pri vyhodnocovaní dôkazov nevenoval pozornosť všetkým právnym skutočnostiam, ktoré boli v konaní zistené a rozhodol skôr, ako bolo možné dôkaznú situáciu objektívne vyhodnotiť.

5. K odvolaniu žalovaných sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vence správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne rozviedol dôvody, kde odpovedal na všetky námietky žalovaných, ktoré uvádzali v priebehu konania, a ktoré opätovne uviedli vo svojom odvolaní. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že na prosbu žalovanej v 2. rade požičal sumu 20.000 eur žalovanému v 1. rade. O tom svedčí potvrdenie, zo dňa 28.09.2010 a opis celej transakcie zo strany žalovanej v žalobe zo dňa 08.04.2015, vedenej pod sp. zn. 12C/304/2015. Túto žalobu podala na súd vo svojom mene bez právneho zastúpenia, preto neobstojí jej tvrdenie, že žalobu spisovala jej právna zástupkyňa a ona ani nevedela, čo je v žalobe napísané. Potvrďuje tam skutočnosť, že došlo k požičaniu peňazí, že pôžičku zobral jej manžel - žalovaný v I. rade, že za tým účelom založila nový konkurzný účet, a že po roku vrátila sumu 10.000 eur žalobcovi. Toto jej tvrdenie plne korešponduje s výpoveďou žalobcu, a tieto tvrdenia korešpondujú aj s dôkazmi žalobcom predloženými a to potvrdením o pôžičke, potvrdením o výbere 20.000 eur ako aj potvrdením o vklade v hotovosti žalovanou v 2. rade, keď medzi výberom žalobcu a vkladom zo strany žalovanej prešlo len 37 minút na tej istej pobočke, čo je doba na zriadenie nového účtu a vykonanie vkladu na tento účet. Tiež nebolo sporné, že zo strany žalovaného došlo k úhrade sumy 10.000 eur ako splátky tejto pôžičky. Žalobca preto dostatočne preukázal, že dňa 28.09.2010 poskytol žalovanému v I. rade pôžičku 20.000 eur, z ktorej mu vrátil 10.000 eur a žalovaná k tejto pôžičke pristúpila ako spoludlžník a ručiteľ. Žalovaní žiadnym spôsobom nepreukázali svoje tvrdenie, že v prípade splátky pôžičky išlo o inú pôžičku, ktorá mala byť poskytnutá na zakúpenie pozemkov alebo auta, v tomto smere neunesli dôkazné bremeno. Pokiaľ ide o prevzatie peňazí žalovanou v 2. rade, tak táto robila s výslovným súhlasom žalovaného v I. rade, a potvrdzuje sa to aj tým, že žalovaný v I. rade následne zo svojho účtu zaslal žalobcovi splátku pôžičky vo výške 10.000 eur, čo by inak neurobil, keby peniaze neboli prevzaté z jeho súhlasom. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaných, že peniaze boli požičané do konkurzu, a preto žalovaná je nesprávne označená, s týmito námietkami sa súd podrobne vysporiadal a niet k tomu viac čo uviesť.

6. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní v I. a 2. rade a uviedli, že súd prvej inštancie vôbec nevenoval pozornosť tej najpodstatnejšej náležitosti nevyhnutnej pre platné uzavretie zmluvy o pôžičke. V tejto súvislosti poukázali na viaceré rozhodnutia krajských súdov, Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR, z ktorých vyplýva záver, že zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi a dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde medzi zmluvnými stranami, právny vzťah z pôžičky nevznikne. Je povinnosťou žalobcu dokázať, že naozaj peniaze dlžníkovi odovzdal. Táto rozhodná skutočnosť, ktorou je odovzdanie peňazí, preukázaná v konaní nebola. Čo sa týka úryvku žaloby v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/304/2015, k tomuto sa už žalovaná vyjadrila, pričom súd neposúdil, že uvedená suma 10.000 eur bola prevedená žalobcovi v čase úplne inom, ako sa uvádza v úryvku. Z uvedených dôvodov opätovne žiadali, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na nové konanie.

7. K vyjadreniu žalovaných sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaní opätovne uvádzajú vo svojom odvolaní nepravdivé skutočnosti, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Na základe dokladu zo dňa 28.09.2010 podpísaného žalovanými, žalobca vybral v tento deň sumu 20.000 eur ako pôžičku žalovanému v I. rade, ktoré prevzala s jeho súhlasom žalovaná v 2. rade a následne si zriadila v tej istej pobočke konkurzný účet, na ktorý vložila 33.700 eur. Túto skutočnosť potvrdila aj sama žalovaná v 2. rade vo svojej výpovedi. Tieto skutočnosti sa plne zhodujú s dejom poskytnutia pôžičky zo strany žalobcu a podrobne sú popísané na strane 4 žaloby, ktorú podala žalovaná v 2. rade v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/304/2015. Na tom nič nemení skutočnosť, že pôžička bola poskytnutá žalovanému v I. rade a prevzala finančnú hotovosť žalovaná v 2. rade, pretože obidvaja žalovaní boli podrobne informovaní o pôžičke a podmienkach jej poskytnutia a spoločne zaviazaní na

jej vrátenie. Žalovaný v I. rade súhlasil s tým, že peniaze prevezme jeho manželka. O tom svedčí aj tá skutočnosť, že dňa 29.12.2010 žalovaný v I. rade poukázal na účet žalobcu sumu 10.000 eur ako splátku pôžičky. To, že pri úhrade uviedol, že ide o splátku pôžičky a nie napr. zaplatenie alebo úhradu pôžičky svedčí o tom, že nešlo o úhradu celej pôžičky, ale len jej časti - splátky. Žalovaní v konaní uvádzali, že nešlo o úhradu 20.000 eur pôžičky žalobcovi, ale o inú pôžičku, čo ale nebolo žiadnym spôsobom preukázané. Žalovaní v prípade existencie tejto druhej pôžičky nevedeli uviesť ani presný dátum poskytnutia pôžičky a nevedeli o tom predložiť ani žiadny doklad. Na záver poukázali na skutočnosť, že žalobca pred podaním žaloby zaslal žalovaným výzvu na úhradu dlhu, títo nenamietali existenciu dlhu, len zo strany právnej zástupkyne žalovanej v 2. rade bolo požiadané o predloženie „dlžobného úpisu“. Uvedené tiež svedčí o tom, že žalovaní si boli vedomí existencie pôžičky, a celá ich obrana vznikla až neskôr v priebehu konania.

8. K vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadrili žalovaní, ktorí uviedli, že vyjadrenie žalobcu neprináša žiadne nové argumenty, a opätovne zhrnuli argumenty na svoju obranu. Poukázali na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/325/2009, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/129/2014 z čoho vyplýva, že v konaní bolo potrebné zo strany žalobcu dokazovať odovzdanie peňazí, čo nepreukázal. V ďalšom opätovne zotrvali na svojich argumentoch, ktoré uvádzali v odvolaní.

9. Prijatím zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), s účinnosťou od 01.07.2016 došlo k zrušeniu zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 473 CSP). Podľa prechodného ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované. Znamená to, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikability procesnoprávných noriem a teda sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku s výnimkami z tohto základného pravidla ustanovenými v § 470 ods. 2 CSP.

10. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou stranou (§ 359 CSP) a že podané odvolanie spĺňa zákonné náležitosti § 365 CSP preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP) postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je vecne správny, a preto ho v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

11. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisového materiálu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec i správne právne posúdil.

12. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel i k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože odvolací súd zároveň v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže dať za pravdu odvolateľom, ktorí vo svojom odvolaní neuvádzajú žiadne nové podstatné skutkové, či právne argumenty než tie, ktoré už uviedli pred súdom prvej inštancie, ktorý sa s nimi náležite vysporiadal. Keďže súd prvej inštancie napadnutý rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, tvoriacimi základ pre rozhodnutie a odvolací súd s týmto odôvodnením sa plne stotožňuje, k veci považuje za potrebné dodať iba nasledovné.

13. Podľa ust. § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, keďže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky;

z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/325/2009 z 30.06.2010).

14. Odvolací súd konštatuje, že žalovaní v odvolaní neuviedli v zásade žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania súdu prvej inštancie a z ktorými by sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku vo veci samej odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal všetko dokazovanie, ktoré bolo možné z návrhom strán najmä žalobcu v danej veci vôbec vyvodiť a na jeho základe zisťoval rozhodujúce skutočnosti dôležité pre posúdenie dôvodnosti žaloby. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1 CSP dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil i správny právny záver o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku. Na vec správne aplikoval zodpovedajúce ust. § 657 OZ, ktoré aj správne vyložil a svoje dôvody vedúce k vyhovneniu žaloby riadne a v súlade s § 220 ods. 2 CSP odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie, a ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkazmi, návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenom všetkých právne skutkovo relevantných námietok strán súvisiacich s predmetom konania.

15. Podľa ustálenej právne teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou strán sporu. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení strán sporu. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie.

16. Súd prvej inštancie správne posudzoval povinnosť dôkazného bremena žalobcu v sporovom konaní a konštatoval, že žalobca preukázal, že došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke a že došlo aj k reálnemu odovzdaniu peňazí. Žalovaní vo svojom odvolaní namietali v podstate len jeden odvolací dôvod a to, že k reálnemu odovzdaniu peňazí nedošlo. S touto ich námietkou sa odvolací súd nestotožňuje a v tomto smere plne poukazuje na ods. 38 a 39 rozsudku, kde popísal genézu, ako došlo k výberu finančných prostriedkov vo výške 20.000 eur zo strany žalobcu, keď je nesporné, že tento dňa 28.09.2010 tieto finančné prostriedky zo svojho účtu vybral a následne, po nejakých 30 minútach finančné prostriedky vložila na účet ktorý zriadila v tej istej pobočke banky žalovaná v 2. rade. Nemožno sa stotožniť s námietkami žalovaných, že výpovede žalobcu boli rozporuplné, pretože tento uvádzal, že došlo k výberu spolu so žalobkyňou a či už konkrétne finančné prostriedky od pracovníčky banky prevzal žalovaný v I. rade a následne ich odovzdal žalovanej v 2. rade v čase, keď spolu boli pri priehradke, alebo tieto po odovzdaní pracovníčkou prevzala priamo žalovaná v 2. rade je irelevantné. Je nepravdepodobné, že právne v ten istý deň, v rozsahu 30 minút by žalovaná vkladala na účet, ktorý zriadila v tej istej pobočke banky úplne iné finančné prostriedky, než tie, ktoré jej poskytol žalobca. Súd prvej inštancie správne vychádzal i z výpovede samotnej žalovanej, ktorá potvrdila, že mala v úmysle požiadať o pôžičku práve žalobcu, potvrdila, že listinný doklad na č. I. 8 spisu, ktorý žalobca označoval „ako dlžobný úpis“ spísal jej manžel, keď pôvodne mala byť spisovaná zmluva o pôžičke v ich advokátskej kancelárii.

17. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd vyvodil, že k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov vo výške 20.000 eur zo strany žalobcu došlo. Toto potvrdzuje i samotná výpoveď žalovanej v 2. rade v konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 12C/304/2015, kde potvrdila, že niekedy koncom mesiaca september 2010 si od žalobcu požičala sumu 2.000 eur, ktorú následne poukázala na konkurzný účet. Nemožno prisvedčiť námietke žalovaných, že túto žalobu spisovala jej právna zástupkyňa, ktorá

nemala vedomosti o skutočne poskytnutých finančných prostriedkoch, pretože túto žalobu podpisovala samotná žalovaná v 2. rade a právna zástupkyňa prevzala zastúpenie s odstupom až niekoľkých mesiacov. V ďalšom namietali, že sa súd nevysporiadal ani s časovým údajom, keď bola suma 10.000 eur poukázaná na účet žalobcu a z tejto skutočnosti mal vraj súd prvej inštancie vyvodiť ten záver, že išlo o úplne inú pôžičku a nie o tú, ktorá je predmetom sporu. Ani s touto ich odvolacou námietkou sa odvolací súd nestotožňuje, pretože podľa potvrdenia zmluvy o pôžičke zo dňa 28.09.2010 sa žalovaní v I. aj 2. rade zaviazali vrátiť uvedenú sumu v čo najkratšom termíne, najneskôr do 1 roka. Z uvedeného vyplýva, že ak v priebehu 3 mesiacov bola poukázaná na účet žalobcu suma 10.000 eur, ktorá bola označená ako splátka pôžičky, je možné jednoznačne vyvodiť ten záver, že išlo o práve túto pôžičku a prvú splátku, keďže sa ju zaviazali zaplatiť v čo najkratšom termíne, a teda najneskôr do roka. Žalovaní v priebehu konania nepreukázali, že by medzi stranami sporu bola uzatvorená iná pôžička, ako táto a je veľmi nepravdepodobné, vzhľadom na vzájomné vzťahy medzi nimi, že by žalobca bol poskytoval pôžičku či už žalovanému v I. rade alebo žalovanej v 2. rade niekedy v roku 2009 bez toho, aby bol o tom vyhotovený listinný doklad, keď sám v tomto konaní tvrdil, že nedôveruje žalovanej v 2. rade, a preto poskytoval pôžičku žalovanému v 1. rade o čom vyhotovili aj potvrdenie. Je preto možné jednoznačne konštatovať, že žalovaní v I. a 2. rade neunesli dôkazné bremeno v tom, že by medzi stranami sporu bola uzatvorená i iná pôžička. Nemožno sa stotožniť ani s námietkou žalovaných, že by finančné prostriedky boli požičané žalovanej v 2. rade ako správkyni. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že finančné prostriedky boli požičané žalovaným v I. a 2. rade ako fyzickým osobám a je úplne irelevantné, na aký účel boli následne použité.

18. V závere odvolací súd len konštatuje, že súd prvej inštancie prejednal vec a rozhodol po vykonaní viacerých pojednávaní, na ktorých vykonal dokazovanie navrhnuté stranami, ktoré po poučení nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, keď právny zástupca žalovaných výslovne na pojednávaní konanom dňa 28.11.2018 uviedol, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania. Z uvedených dôvodov ani odvolací súd potom nemal dôvod, aby došlo k zrušeniu rozsudku súdu prvej inštancie a vráteniu veci na nové konanie, keď žalovaní v I. a 2. rade nenavrhli vykonať iné dokazovanie, ako to, ktoré bolo pred súdom prvej inštancie vykonané.

19. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, keď rozhodnutie bolo správne i v časti o nároku na náhradu trov konania.

20. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol súd v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je
a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).